

Vámos Miklós

SZOCI KÓLA

Úgy hívtuk: Csombe. A falra mászott tőle. Szeretett volna valami rendesebb becenevet magának, de hiába. Annyira hasonlított a puffadt afrikai politikusra, hogy idővel a tanárok is Csombézní kezdték. Órjöngött. Az nem segített. Pofozkodott. Az még kevésbé.

Csombe apja a moszkvai magyar nagykövetségen dolgozott. Kint volt vele a felesége, noha mindenki tudta, hogy gyakorlatilag már külön élnek, de az elvtársak számára nem volt megengedett a válás. Csombe papa minden nőt maga alá gyűrt, aki hagyta. Néhányat azok közül is, akik nem. A követségi titkárnők hazajártak küretre.

Még csak másodikba jártunk, amikor Csombe végső kétségbeesésében hosszúra növesztette a haját. Az igazgató naponta figyelmeztette: – Úgy nézel ki, fiacskám, mint egy majom. Vagy mint egy amerikai bitlesz.

– A Bitlisz, az speciel angol.

– Leszarom. Eriggyé, vágassad le a hajadat!

Csombe csak mosolygott, és növesztette tovább. Végül aztán hívták az irodába, s amikor visszatért, tők kopasz volt. Most láttuk, hogy alapjában véve milyen kerek a feje. Így még Csombébbnak tűnt. Ordított, toporzékolt. Fogadkozott, befűt majd a faterja az igazgatónak. Föl is hívta az apját R-beszélgetésre, elpanaszolta neki a történeteket. Csombe papa azonban egyetértett az igazgatóval, ő is utálta a csimbókos frizurát.

– Szép kis apa az ilyen – dohogott Csombe. Pedig ami az ősoket illeti, Csombe papa nem tartozott a legrosszabbak közé. A diplomataboltban sok mindent megvehetett, amihez közönséges földi halandó nem jutott hozzá. Csombe volt az első magnó-tulajdonos az osztályban, emiatt csődültünk fel hozzá majdnem minden délután. Hamarabb szokott rá a dohányzásra, mint bárki más. Az ivásra is. Elsőként hazudta, hogy elvesztette a szüzességét. Később csakugyan elsőként feküdt le Tóth Barbarával. Barbara volt a legmagasabb lány az osztályban. Nem szerepelt a híres listán. Csombe még elsőben fölírta a fiúvécé falára: MEG AKAROM DUGNI

SZLADEK ÁGIT, SÜLYOK KATIT, CSÍK MARIKÁT, SZEGEDIJULIT, KOVÁCS ERZSIT! Később valaki aláírkantotta: EGY KIS SZOPÁS SEM ÁRTANA! Tóth Barbarát úgy hívtuk a háta mögött: a zsiráf. Csombe megdugta a zsiráfot... Sokáig cukkoltuk evvel. Pedig alapjában véve irigykedtünk. Nekünk még a zsiráfot nem sikerült.

Mondanunk sem kell: Csombe hazudta először, hogy kábítószerrezt. Akkoriban nálunk szinte lehetetlen volt hozzájutni, csak hírből hallottunk róla. Olvastuk az újságban, hogy a kábítószerektől immár teljesen elhülyült nyugati ifjúság se tanulni, se dolgozni nem képes. Tévéműsorok ecsetelték a kábítószeresek ártalmas hatását. Erre fölfigyeltünk. Mi is akartunk repülni. Hallucinálni. Látni pszichodelikus színeket. Hallani a szférák zenéjét. Figyelni, amint buja virágok nőnek orrunkból és fülünkéből. Csoportos szeretkezések fantáziaképeit átélni valóságként.

Kérleltük Csombét, szerezzen nekünk egy kis kábítószer. Aszonta hagyjuk békén. Nem hagytuk. Aszonta túl veszélyes. Nyag-gattuk éjjel-nappal. Marihuánát akartunk. Vagy heroint. Vagy eles-dét. Vagy kokaint. Vagy kokakólát. Mindenki tudta, hogy utóbbi a leghatásosabb kábítószeres egyike; a kokakólámorban tobzódó nyugati ifjúságról gyakran esett szó a KISZ-gyűléseken is. Csombe papa volt az egyetlen reményünk. Diplomata útlevelével ellenőrzés nélkül kelhet át a határokon.

– Jó, hogy nem mingyá Andrej Kalasnyikov géppisztolyt akartok!
– dühöngött Csombe.

Rágtuk a fülét tovább.

Egy barackszagú délutánon fölhívott. – Megvan!

– Mi?

– Nem érted? Itt van. A dolog.

– Milyen dolog?

– Hülye. Nem telefontéma. Azonnal gyere át. De csak egyedül!

– Egyedül?

– Ne szólj senkinek. Én már mindenkit értesítettem, aki megbízható. Indulj! – lerakta a kagylót.

Mint kiderült, az egész társaságot végigtelefonálta, ugyanezekkel a szavakkal.

– Aszonta, titkos, közben összecsódíti a fél világot – morogta Jóska. Vodkaival bélelt söröket ivott, s máris részegnek látszott. A titok nyitja: berúgva érkezett.

Csombe az ágya alól húzta elő azt a kartondobozt. Hat kis üveg volt benne. – Kokakóla – mondta templomi hangon. Remegő ujjal vizsgálgtuk a különös formájú, barázdált üvegeket. Kissé tajtékosan lötyögött bennük a barnás lé. Leginkább a Fagifor nevű kanalas orvosságra hasonlított.

– Álljon meg a menet – mondta Bongó. – Ez nem is kokakóla. Az van ideírva, hogy Pep-si Co-la – mutatta.

Csombe izzadni kezdett. – Kurvaélet! Világosan megmondtam neki, kokakólát küldjön!

– Talán ugyanolyan – vélte Tóth Barbara. – Mint a fehér bor meg a vörösbor.

Béla kotorászott az üres kartondobozban, a műszalmában egy színes Pepsi-hirdetést talált. – Ki tud angolul?

Felém fordultak az arcok. Elvörösödtem. Milyen idióta vagyok, kellett nekem az angolommal dicsekednem... Kezembe nyomták azt a színes, sűrűn nyomtatott papirost, meg kellett szólalnom. Belevágtam... – Kedves elv... olvasók, ez az új márka... ez itt a kokakóla legújabb kiadása. Különösen ajánlott a fiatalabbak számára, napi háromszori fogyasztásra... étkezés után... ezt a szót itt nem értem... egy evőkanállal...

Elnyomta a hangom az üdvívalgás. Csombe hajlongott, akár egy operanékes a vasfüggöny ajtajában. Bongó sörnyitót hozott a konyhából, s lepattintgatta az üvegek kupakját. Szladek Ági kezdte szétosztani, előírásomnak megfelelően, evőkanállal. Igen... az íze is a Fagifort idézte. Ezt magamnak se mertem bevallani. Hanyatt feküdtem, behunytam a szemem. Borzongva vártam a vad látomásokat, a pszichodelikus színeket. Két szikrázó gömb közeledett felém, ijesztő sebességgel. Ez már az!!! Növekedtek s kerengtek egymás körül az izzó golyóbisok, ömlött rám a zúgásuk, s a zene, szilajul, szélesen. Lük tettem, vonaglottam. Parányi jégdarabok hullottak forró homlokomra. Rázott a hideg, de égetett a gömbök lángja.

Feltápáskodtam, s hátráltam, hogy meg ne gyulladjak. Kinyílt mögöttem az ajtó, a másik szobába kerültem. A lehúzott redőny résein beszűrődött az utcai lámpák fénye. Üvöltött a magnó, Szegedi Juli táncolt Jóskával a sarokban. Térdelve. Imbolyogtak a színek.

– Repülök! – sikította Szegedi Juli. – Mindjárt megérintem a plafont!

– Ha már úgyis arra jársz, szedd le a pókhálókat! – kérte Csombe. Valaki kopogtatott a vállamon. – Te jössz!

Nyílt a szárnyas ajtó, a harmadik szobába kerültem. Itt megint sötét volt és meleg.

– Gyere már! – lányhang.

El voltam veszve teljesen. A falnak dőltem, hátammal épp a kapcsolóra. Lőn világosság.

A szőnyegen... Csík Marika. Deréktól lefelé csupaszon. Béla épp az imént szállt le róla, gombolta a sliccét. Bongó törökülésből skubizott. Engem hagytak utolsónak? Óistenem. Csík Marika lábai – Kelet-Európa legjobb lábai – olyan fehérnek és olyan törékenynek látszottak, hogy... a szőrzet a szemérmén olyan gyerekesnek és olyan gyérnek, hogy... hogyhogy... hogyhogy nem... Elsírtam magam.

Álmodtam róla hónapok óta. Főlírta a nevét a város falaira száz-ezerszer. Fülig szerelmes voltam belé, de sose mertem jelezni vagy szólni. Gyorsan eloltottam a lámpát.

– Mi baj? – kérdezte.

– Nem... – a nyelvembe haraptam. – Csak... a fejembe szállt a kokakóla.

– Talán kokakóla?!

Hallgattam, elszaladtam. Nesze neked, szerelem... Szűkölttem és zokogtam.

Azóta, hölgyeim és uraim, nagy ívben kerülök minden kábszert, s a koka kólát úgy utálom, mint a bűnt. A szoci kólát még annál is inkább. Öl, butít, nyomorba dönt.

(Bárka, 2005/5.)

VÁMOS MIKLÓS 1950-BEN SZÜLETETT BUDAPESTEN. PRÓZÁT ÉS DRÁMÁT IS ÍR. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.